

Arrest

nr. 134 643 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 8 oktober 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 20 oktober 2014.

1.3. Op 27 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van Berber-afkomst bent, en op 4 maart 1988 in Berkane geboren bent. U volgde er vijf jaar lager onderwijs. In 2003 vertrokken u en uw gezinsleden richting Spanje om er uw vader te vervoegen. Die laatste verbleef sinds 1990 in Spanje. U verkreeg er een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel op basis van gezinshereniging en u werkte er in de antiekzaak van uw vader. In augustus 2011 huwde u met een zekere W.(...) Y.(...), een Marokkaanse die in Marokko verbleef. Datzelfde jaar kreeg u het tijdens een vakantie in Marokko aan de stok met een politieagent. U werd veroordeeld tot een jaar gevangenis en zat uiteindelijk een celstraf van enkele maanden uit.

Eind 2012 keerde u omwille van uw huwelijk en de economische crisis terug naar Berkane. U ging er aan de slag als chauffeur van smokkelwaar ('contrabande') tussen uw regio en de Marokkaans-Algerijnse grens. In juli 2013 werd u vader van een zoon, A.(...) E.(...) A.(...). Eind 2013 scheidde u van uw echtgenote.

In 2014 voerde de politie een onderzoek naar islamistische activiteiten in Mellilla. Uit het onderzoek bleek dat die organisaties vooral vanuit de Marokkaans-Algerijnse grensstreek opereerden. De politie besloot daarom hun aandacht op de regio te focussen. Op 19 september 2014 werd u door de Marokkaanse politie gearresteerd toen u in Zouj Bghal smokkelwaar inlaadde. U dacht dat u omwille van de smokkelwaar werd opgepakt, maar dat was niet het geval. De politie verdacht u in werkelijkheid van lidmaatschap van een islamistische groepering, 'Jamiaa al-Islamiyah'. U werd drie dagen vastgehouden en meermaals ondervraagd over uw vermeende banden met de organisatie. Nadien werd u bij gebrek aan bewijsmateriaal vrijgelaten. Twee dagen later vernam u via uw buur, een politieagent, dat de politie u nog steeds schaduwde.

Omstreeks 25 of 26 september 2014 werd u op straat ontvoerd door enkele leden van een islamistische organisatie. De ontvoerders verplaatsten zich in een witte bestelwagen. Ze brachten u naar Bel Al Jraaf (vlakbij de Marokkaans-Algerijnse grens), kleedden u uit, en bonden u vast aan een stoel. Volgens uw ontvoerders had u hen bij de politie verraden en was u ervoor verantwoordelijk dat de grens tussen Marokko en Algerije werd afgesloten. U werd meermaals mishandeld, beledigd, en eenmaal verkracht door middel van een bezemsteel. Op de vierde nacht van de ontvoering bezondigden de islamisten zich aan overmatig alcoholgebruik. Een kennis van u, een zekere J.(...) K.(...), kreeg net op dat moment motorpech bij de plaats waar u werd vastgehouden. Hij ging op zoek naar water voor zijn oververhitte motor en zag u zitten, vastgebonden op de stoel. J.(...) wachtte enkele uren totdat de islamisten compleet dronken waren en greep dan zijn kans om u te bevrijden. Jullie vluchtten en u ging onmiddellijk naar Mellilla om er uw Spaanse verblijfstitel te vernieuwen. De volgende dag keerde u terug naar Berkane en dook u onder in het huis van uw grootmoeder.

Op 6 oktober 2014 reisde u naar Nador. U nam er het vliegtuig richting België. U reisde met uw eigen paspoort maar had geen geldige verblijfsdocumenten. Bijgevolg werd u op 8 oktober 2014 aan de grens tegengehouden door de Belgische federale politie. Op 9 oktober 2014 diende u een asielaanvraag in.

Na het indienen van uw asielaanvraag vernam u via uw schoonbroer dat onbekenden, vermoedelijk de islamisten, in uw huis hadden ingebroken. Ze stalen enkele cheques en gebruikten die om grote bedragen uit te geven. Als gevolg daarvan heeft de bank 'Crédit Agricole' u een brief gestuurd waarin ze ermee dreigde klacht in te dienen wegens uitgifte van ongedekte cheques.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van twee pagina's uit uw paspoort, kopie van uw Spaanse verblijfstitel, kopie van de brief van Crédit Agricole dd. 14/10/2014.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U kan namelijk niet overtuigen dat u door de Marokkaanse politie wordt gevisieerd omwille van uw vermeend lidmaatschap van een islamitistische organisatie, Jamiaa al-Islamiyah. De door u geschetste gang van zaken is namelijk absoluut onaannemelijk. Zo is het geheel onduidelijk waarom de Marokkaanse politie vermoedde dat u lid was van een dergelijke organisatie. Uit uw verklaringen blijkt namelijk duidelijk dat u zich uitdrukkelijk distantieert van dergelijke organisaties en dat u er absoluut geen banden mee heeft (zie CGVS, p. 6, 8). Gevraagd naar de reden waarom de politie u desondanks arresteerde, kan u geen afdoende reden geven. Aanvankelijk laat u uitschijnen dat u werd gearresteerd omdat u een baard had (zie CGVS, p. 7). Nadien beweert u dat het om een willekeurige arrestatie ging en dat u werd gearresteerd omdat u zich op de verkeerde plaats bevond (zie CGVS, p. 9-10, 11). Als dat werkelijk de enige motieven waren om u te arresteren, is het weinig aannemelijk dat de Marokkaanse politie u nadien desondanks bleef surveilleren in het kader van hun onderzoek naar islamistische praktijken. Niet in het minst omdat u beweert dat u tijdens hun ondervragingen geen antwoord op hun vragen kon geven, u had namelijk niets met de organisatie te maken (zie CGVS, p. 10). Dat de Marokkaanse politie een persoon die ze willekeurig arresteerden en die nadien geen enkel antwoord kon geven op hun vragen, als een echte verdachte blijven beschouwen én hun energie in die persoon blijven steken, is uiteraard totaal onlogisch en bijgevolg een ongeloofwaardige gang van zaken. Vooral omdat u aangeeft dat ze u drie dagen na uw arrestatie vrijlieten bij gebrek aan bewijs (zie CGVS, p. 10). Gezien de ernst van de feiten die u ten laste werden gelegd mag men trouwens verwachten dat men u niet zomaar, zonder voorwaarden, zou vrijlaten indien men u werkelijk als een verdachte beschouwde.

Bovendien kan u geen duidelijkheid schetsen omtrent de chronologie van de feiten. Terwijl u bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat uitschijnen dat uw problemen in juli 2014 begonnen (zie Vragenlijst, vraag 3.5), verklaart u tijdens het gehoor dat uw problemen pas in september 2014 begonnen. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen beweert u plots dat de problemen wel degelijk in juli begonnen. Volgens u waren er dan al acties in de grensregio, maar bleef u tot midden september buiten schot (zie CGVS, p. 9). Deze uitleg strookt echter niet met uw initiële verklaringen, volgens dewelke het onderzoek in Mellilla, de aanleiding tot de acties aan de grens, pas in september 2014 van start ging (zie CGVS, p. 7, 9). Dergelijke inconsistenties doen uiteraard twijfels rijzen bij de oprechtheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het bijzonder opmerkelijk dat uw buur, als lid van de Marokkaanse politie, u zomaar op de hoogte bracht van het feit dat u gesurveilleerd werd door zijn collega's (zie CGVS, p. 10). Dat er bij de politie sprake is van een dergelijke indiscretie in het onderzoek naar radicale islamistische organisaties - als u hiervan al werd beticht - , is weinig geloofwaardig. Zoals reeds eerder werd aangegeven is het bovendien geheel onduidelijk waarom de Marokkaanse politie u na uw arrestatie nog bleef schaduwten. Er was namelijk niets dat u met de organisatie in verband bracht, behalve dat u zich in de grensregio ophield.

Bovendien heeft u Marokko verlaten via de luchthaven van Nador en middels uw eigen paspoort (zie CGVS, p. 7). Dat lukte zonder probleem en u ondervond geen moeilijkheden om het land te verlaten. Dat lijkt uiteraard te ontkrachten dat u een gezocht persoon bent in Marokko, of dat u bij de autoriteiten geseind staat. Men mag namelijk verwachten dat wanneer u werkelijk een verdachte van verboden islamistische praktijken bent, u niet zomaar het land had kunnen verlaten. Uw vertrek uit Marokko is in die zin een contra-indicatie voor de door u ingeroepen vrees voor de Marokkaanse autoriteiten.

U legt evenmin enig begin van bewijs voor ter staving van uw verklaringen omtrent uw arrestatie en het onderzoek dat naar u loopt. Bijgevolg bedient u zich louter van onaannemelijke verklaringen en blote beweringen om uw vrees te onderbouwen. Het hoeft geen betoog dat dit niet volstaat om het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw vrees voor de Marokkaanse overheid.

Aangezien u niet kan overtuigen dat u door de Marokkaanse politie werd gearresteerd in het kader van een onderzoek naar islamistische groeperingen, is het evenmin geloofwaardig dat u nadien door zo een groepering werd ontvoerd. U beweert namelijk dat ze u ontvoerden omdat de islamisten vermoedden dat u hen tijdens uw arrestatie had verklikt, wat tot het sluiten van de Marokkaans-Algerijnse grens had geleid (zie CGVS, p. 11). Aangezien de aanleiding van de ontvoering niet geloofwaardig blijkt, is de ontvoering door islamisten bijgevolg evengoed ongeloofwaardig. Deze vaststelling ondergraaft uiteraard de door u ingeroepen vrees voor vervolging door een islamistische groepering.

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de ontvoering volstrekt onaannemelijk en niet geloofwaardig.

U beweert dat u door de ontvoerders beledigd, mishandeld, en zelfs verkracht werd (zie CGVS, p. 7). Uw verklaringen hieromtrent getuigen vreemd genoeg niet van enige doorleving, hetgeen gezien de ernst van de feiten sterk mag verbazen. Gedurende het gehoor beperkt u zich namelijk tot een loutere opsomming van voorvallen, zelfs wanneer het ernstige feiten zoals een verkrachting betreft (zie CGVS, p. 7, 11, 12). Nochtans werd u herhaaldelijk gevraagd om een zo precies mogelijke versie van de feiten te geven. Gevraagd om over uw verkrachting te praten herhaalt u echter enkel dat u door middel van een bezemsteel werd verkracht. U voegt er aan toe dat 'men zich kan inbeelden wat er gebeurde' en dat 'u het niet gaat uitleggen'. Wanneer u nadien wordt gevraagd om toch wat meer uitleg te geven over de omstandigheden waarin de verkrachting plaatsvond, hoe u dit beleefde, kaatst u aanvankelijk de vraag terug om nadien enkel te herhalen dat u verkracht werd en er aan toe te voegen dat de persoon het als een spel beschouwde (zie CGVS, p. 2). Het hoeft geen betoog dat van dergelijke onvolledige, niet doorleefde verklaringen weinig of geen overtuigingskracht uitgaat.

Ook het verhaal van uw ontsnapping kan in het geheel niet overtuigen. Niet enkel spreekt uit uw verklaringen - opnieuw weinig meer dan een korte opsomming van de feiten (zie CGVS, p. 12) -, absoluut geen doorleving, de door u geschetste gang van zaken is bovendien absoluut onaannemelijk. Zo is het zeer opvallend dat een kennis van u nét die avond motorpech kreeg op de plaats waar u werd vastgehouden. In zijn zoektocht naar water voor de motor werd zijn aandacht getrokken door het geluid van de dronken islamisten, en zou hij u gevonden hebben. Dat uw ontvoerders dusdanig onzorgvuldig te werk gingen dat ze hun gijzelaar vasthielden op een plaats die kennelijk makkelijk bereikbaar was én ze bovendien zodanig luid en indiscreet waren waardoor ze de aandacht van toevallige voorbijgangers trokken, is gezien de omstandigheden niet geloofwaardig. Dat de ontvoerders zich bovendien compleet lazarus dronken waardoor een onbekende ongemerkt de gijzelaar kon benaderen, losmaken, en er mee wegrekken, zonder de minste tegenstand, is eveneens totaal onaannemelijk. Dat u zich dient te beroepen op dergelijke vergezochte verklaringen is uiteraard bijzonder nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

U verklaart verder dat de ontvoerders u wilden 'kraken' vooraleer ze u meenamen naar Algerije (zie CGVS, p. 12). U hebt niet het minste idee waarom ze u naar Algerije zouden brengen en wat ze daar met u van plan waren. Dergelijke vage verklaringen dragen absoluut niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het vreemd dat u na uw ontvoering aanvankelijk naar Mellilla ging, om de volgende dag reeds terug te keren naar Berkane, dus vlakbij de plaats waar u werd ontvoerd. Dat u als voortvluchtige terugkeert naar de plaats waar u werd ontvoerd, zonder verder enige bescherming tegen uw belagers te zoeken, lijkt maar moeilijk te vereenzelvigen met de door u beweerde ernst van de feiten (zie CGVS, p. 12-13).

U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor ter ondersteuning van de door u ingeroepen vrees voor de islamistische groepering. Aangezien ook uw verklaringen absoluut ongeloofwaardig zijn kan er dus geen geloof worden gehecht aan deze vrees.

Aangezien u niet aannemelijk maakt dat u wordt gevisieerd door de Marokkaanse politie en een islamistische groepering, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de inbraak. De aanleiding van de inbraak, met name uw arrestatie en ontvoering, zijn namelijk ongeloofwaardig.

De elementen die u aanbrengt om de inbraak te staven zijn bovendien niet overtuigend. U beweert dat onbekenden, vermoedelijk leden van de islamistische organisatie, achter de inbraak zaten. Volgens u braken ze in en stalen ze enkele cheques om die nadien ongedekt te uit te geven. U tracht dit te staven middels een brief van Crédit Agricole waarin staat te lezen dat u zich moet verantwoorden voor de uitgifte van de cheques (zie Documenten, kopie brief van Crédit Agricole dd. 14/10/2014). Het door u voorgelegde document betreft echter een kopie, dus een makkelijk te manipuleren stuk, dat bol staat van de spellingsfouten. Het document, afkomstig van een Marokkaans bankkantoor maar vreemd genoeg in het Frans (en niet in het Arabisch) is opgesteld, heeft dan ook weinig of geen bewijswaarde. Men mag namelijk verwachten dat een bank in hun officieel schrijven naar aanleiding van een vermoedelijke fraude van in totaal 2.500.000 Marokkaanse dirham (omgerekend ongeveer 226.054 euro) iets meer nauwkeurigheid aan de dag zou leggen.

Los van het voorgaande verklaart u dat u in 2011 een celstraf van een aantal maanden moest uitzitten nadat u het aan de stok kreeg met een Marokkaanse agent. Dit incident, waarvan u niet het minste begin van bewijs voorlegt, staat echter volledig los van de motieven op basis waarvan u asiel aanvraagt. U geeft bovendien te kennen dat u nadien geen problemen meer had met de politie (zie CGVS, p. 8). U reisde na het incident trouwens terug naar Spanje, om weinig later vrijwillig naar Marokko terug te keren met de bedoeling u er definitief te vestigen (zie CGVS, p. 2). Dat alles staat haaks op de door u verklaarde vrees voor vervolging naar aanleiding van de incidenten in 2011.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van mening dat niet aannemelijk maakt dat u moet vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. U haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde kopieën van enkele pagina's uit uw paspoort en uw Spaanse verblijfstitel veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. U legt geen originele stukken voor. Daarenboven bevestigen ze enkel uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een onvoldoende of tegenstrijdige motivering en bijgevolg de afwezigheid van wettelijke toelaatbare motieven, de duidelijke beoordelingsfout, de goede administratie, het overschrijden van macht en het algemeen principe volgens dewelke de administratieve overheid gehouden is te oordelen in kennis van alle elementen van de rechtszaak, poneert verzoeker dat hem gelet op de politieke situatie in zijn land en zijn eigen vrees voor vervolging, de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet had moeten worden toegekend. Verzoeker verwijst in dit verband naar de reeds door hem ondergane vervolging. Hij werd immers gedurende drie dagen vastgehouden en meermaals ondervraagd over zijn vermeende banden met de organisatie 'Jamiaa al-Islamiyah'. Verzoeker meent dat de Marokkaanse politie hem niet gerust zal laten in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, meent verzoeker dat hij beroofd werd van het 'recht op een effectief beroep'. Hij wijst erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanhaalt ontleend aan de schending van artikel 3 EVRM toegang zou hebben tot een rechtelijke instantie bevoegd om de grief te onderzoeken en het geschikte herstel te bieden. Het beroep moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek in volle rechtsmacht toelaten van de aangevoerde grieven en het moet toegankelijk en praktisch zijn, aldus verzoeker, die meent dat *in casu* geen enkele van de procedurele waarborgen voorhanden zijn omdat *"de beslissing van weigering van het in overweging nemen door de Commissaris Generaal enkel aan verzoeker de mogelijkheid laat van een beroep tot nietigverklaring"*. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 heeft geoordeeld dat in dergelijk geval het recht van de asielzoeker op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden is.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat

verzoeker machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 oktober 2014 (CG nr. 1401275), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4, § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden

blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus aanhaalt, artikelen welke het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemde artikelen. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft en niet een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag zoals verzoeker verkeerdelijk stelt in het verzoekschrift. Verzoeker beschikt *in casu* over een schorsend beroep in volle rechtsmacht zodat de argumentatie in het verzoekschrift en de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof te dezen dan ook niet dienstig is.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS